

La pel·lícula de la seva vida

Valentí Valenciano

L'home caminava desenganyat. Tant li era anar a un lloc com un altre. Tot just feia una hora que ella l'havia abandonat per un desconegut, i tot li era igual.

S'enfundà en un bar, d'ençà una bona estona. Constatava que una buidor immensa embolcava tot els objectes que escodrinava. En les cares dels que l'observaven hi creia descobrir un cert interès despectiu. Aleshores, tot era vacu i accessori. La vida era un cúmul de sensacions sovint desagradables. Se sentia responsable. Era com si fos el reu de totes aquelles figures esperpèntiques, que el rodejaven en el local. Llavors, imaginava que li llegirien el seu veredict: culpable!

No li agradà que el jutgessin uns desconeguts. Sortí del bar, i cercà un lloc més íntim, on ell no fos l'acusat. No desitjava que l'examinessin més, sinó a l'inrevés. Ell volia ser el jutge, i així poder venjar-se. Necessitava estar sol. Amagat. A recer.

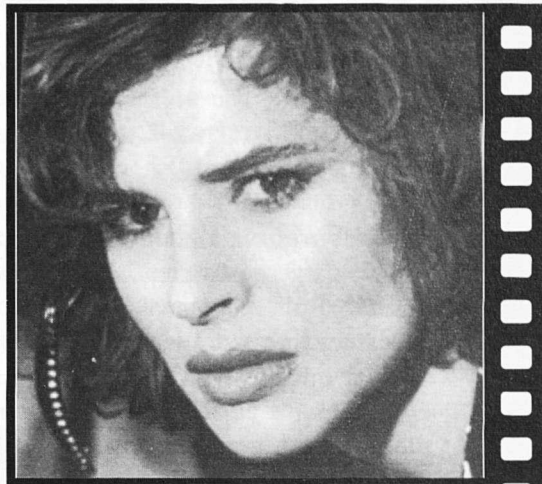
S'acostà als multi-cines. Escollí un número a l'atzar, d'u a cinc, i s'agençà amb una entrada. La pel·lícula ja rodolava. Tot estava molt obscur. Caminava a palpenes. Es cansà de no veure-hi res, i decidí endinsar-se en una fila qualsevol. Llavors, ensopegà amb un parell de genolls prou ossuts. S'excusà i, a la fi, s'assegué.

L'escena era tensa. La parella seia en un terrassa d'un bar, una tarda d'un estiu qualsevol. El cafè fumejava. L'home mirava seriós la noia, mentre ella li parlava. Les paraules brollaven d'una figura pàl·lida, amb un to sentimental. De fet, ella s'acomiadava. Li deia adéu per sempre més. Plorava, i el protagonista la fitava amb una cara de pam. Estava del tot esbucada. Era una escena impressionant, farcida d'emocions tristes.

Aleshores, l'home contemplà la pel·lícula de la seva vida.

Primer pla

FANNY ARDANT

Jeroni Salom

No és una d'aquelles dones que t'impressionava a la primera. No té les característiques de la femella explosiva i espantosa (les que intenten fugir de l'estereotip, imposar alguna cosa més que un símbol sexual no solen ser ben vistes; Kim Basinger està sent enfonsada sense compassió) que sol agradar els homes vulgars. Ella, Fanny Ardant, és clar, és una altra classe de dona.

Exigeix un tracte selecte, una degustació sofisticada. Com els grans llibres, demana diverses lectures; sempre hi descobrim coses noves, aspectes inèdits que ens revelen la nostra secular incultura, ens rebaixen les ínfulas de savi. No la poden admirar, ni estimar, els homes qualsevol. I em sap greu, perquè jo en som un.

La vaig descobrir a *La femme d'à côté* i, com no podia ésser altrament, em va fascinar. Després varen venir *Vivement dimanche!*, *La familia* d'Ettore Scola i altres. Mai m'ha decepcionat.

Va ser, com és sabut, la dona de François Truffaut. Un home que se la mereixia. En poc casos es pot dir això d'un home. Les preguntes que es feia Robert Graves en un poema («¿Com és que tantes noies maques, llestes, // s'han casat amb uns homes insofribles?») no tendrien sentit en aquest cas.

Als encants físics (perdonau-me el vulgarisme; no diré, a més, els que m'agraden, per no crear-me competidors) s'hi uneix la qualitat de ser una dona culta, gran lectora, i interessada pels desastres del nostre món. Ha participat en la darrera pel·lícula d'Antonioni *All di la delle nuvole* i treballant en la també darrera de Patrice Leconte, *Ridicule*, on fa el paper de comtessa.

Fanny Ardant, posaria la mà dins el foc, no s'hagués enamorat mai d'un paio que dugués per llinatge Banderas.

"SA NOSTRA"
100
Anys Cinema